

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Zagrebu
Amruševa 2/II

99. P-48/21

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu po sucu pojedincu Goranu Iskri u pravnoj stvari tužitelja Stečajna masa iz M-PROFIL d.o.o. u stečaju, OIB 72774354623, Zabok, Prilaz dr. Franje Tuđmana 11, kojeg zastupa punomoćnik Tomislav Orehovec, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Ilić, Orehovec & partneri d.o.o., Zagreb, Smičiklasova 18, protiv 1. tuženika Stečajna masa iz M-PROFIL GRAĐENJE d.o.o. u stečaju, Jakuševac Zabočki, Jakuševac Zabočki 23, kojeg zastupa punomoćnik Ante Dragičević, odvjetnik iz Zagreba i 2. tuženika RUDOMAR d.o.o., OIB 11728085771, Tuhelj, Svoti Križ 154, kojeg zastupa punomoćnik Josip Čajski, odvjetnik iz Zaboka, Ul. Ksavera Šandora Đalskog 2/I, radi pobijanja pravnih radnji, nakon javne glavne rasprave zaključene 29. travnja 2021. u prisutnosti zamjenice punomoćnika tužitelja Lorene Panežić, punomoćnika 1. tuženika i odsutnosti 2. tuženika, s danom objave 28. svibnja 2021.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je bez pravnog učinka prema stečajnoj masi ugovor o asignaciji sklopljen između tužitelja kao asignanta, 1. tuženika kao asignata i 2. tuženika kao asignatara, od 11. travnja 2012., a predmetom kojeg ugovora je namirenje međusobnih obveza u iznosu od 751.190,27 kn.

II. 2. tuženik Rudomar d.o.o. dužan je vratiti u stečajnu masu tužitelja imovinske koristi koje je stekao na temelju ugovora o asignaciji od 11. travnja 2012., odnosno isplatiti tužitelju iznos od 751.190,27 kn sa zateznim kamatama koje teku od 11. travnja 2012. do isplate po stopi koja se za razdoblje do 31. srpnja 2015. određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, sve u roku od 8 dana.

III. Nalaže se 1. tuženiku i 2. tuženiku naknaditi tužitelju parnične troškove u iznosu od 53.875,00 kn u roku od 8 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu 29. ožujka 2013. radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika – ugovora o asignaciji sklopljenog između tužitelja, 1. tuženika i 2.

tuženika. U tužbi je naveo da je 11. travnja 2012. između tužitelja, kao asignanta, 1. tuženika kao asignata i 2. tuženika kao asignatara sklopljen ugovor o ustupu asignaciji, a radi namirenja međusobnih potraživanja u iznosu od 751.190,27 kn. Temeljem tog pravnog posla 1. tuženik je isplatio 2. tuženiku iznos od 751.190,27 kn. Stečajni postupak nad tužiteljem otvoren je 9. srpnja 2012., po prijedlogu društva Elektrocentar Petek d.o.o. podnesenom 8. ožujka 2012. Tužitelj je imao evidentirane nepodmirene obveze kod banaka u razdoblju od 8. veljače 2011. do 11. kolovoza 2011., 5. rujna 2011. do 30. prosinca 2011., 2. siječnja 2012. do 3. siječnja 2012. i 4. siječnja 2012. do otvaranja stečajnog postupka. Temeljem ugovora o asignaciji 1. tuženik, kao tužiteljev dužnik, umjesto tužitelju izvršio je isplatu 2. tuženiku, čime je namirena tražbina 2. tuženika prema tužitelju i time je 2. tuženik stavljen u povoljniji položaj od ostalih vjerovnika tužitelja, odnosno navedenim radnjama remeti se ujednačeno namirenje stečajnih vjerovnika. 2. tuženik je imao pravo na namirenje tražbine u novcu od tužitelja, a tražbina je umjesto toga ispunjena od strane 1. tuženika pa se radi o inkongruentnoj pravnoj radnji koja je poduzeta nakon podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka. Tužitelj je vrijeme poduzimanja pravne radnje bio nesposoban za plaćanje. U tijeku postupka navodi da su tuženici bili upoznati s činjenicom nesposobnosti tužitelja za plaćanje s obzirom na to da se radi o javno obznanjenim činjenicama u medijima. Navodi i to da je tužitelj osnivač 1. tuženika, a Zdravko Valec je bio direktor i tužitelja i 1. tuženika. Navodi da je 2. tuženik imao potraživanja prema tužitelju u iznosu od 949.660,60 kn koja nisu bila namirena još od lipnja 2011. godine, sve do sklapanja predmetnog ugovora o asignaciji iz čega proizlazi da je 2. tuženik znao za nesposobnost tužitelja za plaćanje.

2. 1. tuženik je podnio odgovor na tužbu u kojem je naveo kako nije sporno da su stranke sklopile ugovor o asignaciji. Oспорava da su ispunjene pretpostavke za pobijanje te pravne radnje. Navodi da stečajni vjerovnici nisu oštećeni, a niti su pojedini vjerovnici stavljeni u povoljniji položaj. Sklapanjem ugovora o asignaciji nije došlo do umanjenja imovine tužitelja jer je 1. tuženik imao obvezu prema tužitelju, a tužitelj ja imao obvezu prema 2. tuženiku te je ispunjenjem ugovora imovina ostala ista.

3. 2. tuženik je podnio odgovor na tužbu u kojem je naveo da je nesporno kako su stranke sklopile ugovor o asignaciji i da je na temelju tog ugovora 1. tuženik izvršio plaćanje 2. tuženiku iznosa od 751.190,27 kn. Navodi da 2. tuženik u vrijeme sklapanja ugovora nije imao nikakvih saznanja o tome da je podnesen prijedlog za otvaranje stečajnog postupka nad tužiteljem, a niti o tome da je račun tužitelja u blokadi.

4. U dokaznom postupku sud je pročitao ugovor o asignaciji (list 6 spisa), rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu, St-338/12 od 9. srpnja 2012. (list 7-9 spisa), zaključak Trgovačkog suda u Zagrebu, St-338/12 od 25. ožujka 2013. (list 10-11 spisa), rješenje St-1161/13 od 22. svibnja 2014. (list 31-32 spisa), karticu dobavljača (list 38-40 spisa), prijedlog za otvaranje stečajnog postupka (list 41 spisa), izvod otvorenih računa (list 42-44 spisa), potvrdu Zagrebačka banke (list 45 spisa), zapisnik s ročišta radi izjašnjenja o prijedlogu za otvaranje stečajnog postupka (list 46-47 spisa), zapisnik s ročišta radi rasprave i odluke o načinu za otvaranje stečajnog postupka (list 48 spisa), pregled imovine i obveza (list 49-50 spisa), popis predmeta stečajne mase (list 51-53 spisa), izvadak iz sudskog registra (list 54-61

spisa), ispis novinskih članaka (list 62 spisa), očevidnik o danima insolventnosti (list 63-65 spisa), nalaz i mišljenje Ksenije Špoljarić (list 66-67 spisa), rješenje St-1161/13 od 1. veljače 2016. (list 76 spisa), saslušani su svjedoci Zdravko Valec (list 79-80 spisa), zastupnik po zakonu 2. tuženika Rudolf Biščan (list 80-81 spisa), svjedoci Bojan Sruk (list 132-133 spisa), Renato Ljubić (list 133-134 spisa), Jožica Golub (list 134-135 spisa), Stjepan Prekratić (list 135-136 spisa).

5. Sve izvedene dokaze sud je ocijenio primjenom odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08 i 57/11 – dalje: ZPP), te je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

6. Predmet spora je zahtjev tužitelja za pobijanje pravne radnje stečajnog dužnika – Ugovora o asignaciji.

7. Iz zaključka Trgovačkog suda u Zagrebu, St-338/12 od 25. ožujka 2013. je vidljivo da je sukladno odredbi čl. 141. st. 4. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06, 116/10 i 25/12 – dalje: SZ) stečajni sudac dao odobrenje stečajnom upravitelju za podnošenje tužbe za pobijanje pravnih radnji, i to predmetnog ugovora o asignaciji. Nije sporno da je stečajni postupak nad tužiteljem otvoren 9. srpnja 2012. pa je tužba podnesena u roku iz čl. 141. st. 2. SZ-a.

8. Između stranaka nije sporno da su tužitelj kao asignant, 1. tuženik kao asignat i 2. tuženik kao asignatar sklopili ugovor o asignaciji 11. travnja 2012. Čl. 1. st. 1. tog ugovora određeno je da stranke reguliraju svoje odnose, prava i obveze radi namirenja tražbine u iznosu od 751.190,27 kn. Čl. 1. st. 2. ugovora određeno je da 1. tuženik (asignat) ima obvezu prema tužitelju (asignantu) po osnovi pozajmice, a tužitelj ima obvezu prema 2. tuženiku (asignataru) po računima. Čl. 2. ugovora ugovoreno je da se 1. tuženik obvezuje podmiriti svoju obvezu prema tužitelju uplatom na žiro račun 2. tuženika čime se podmiruju obveze tužitelja prema 2. tuženiku.

9. Nije sporno da je 1. tuženik isplatio iznos od 751.190,27 kn 2. tuženiku na temelju ugovora o asignaciji od 11. travnja 2012.

10. Sud je odbio tužiteljev prijedlog za izvođenjem knjigovodstveno-financijskog vještačenja jer nije bio važan za odluku budući da je nesporno kako je 1. tuženik platio 2. tuženiku navedeni iznos iz ugovora o asignaciji.

11. Prema odredbi čl. 141. st. 3. SZ-a tužba za pobijanje pravne radnje podnosi se protiv osobe prema kojoj je pobijana radnja poduzeta. To znači da su pasivno legitimirane stranke iz ugovora čije se pobijanje zahtijeva, odnosno osobe koje su stekle određenu korist na temelju pobijanog ugovora.

12. Prema odredbi čl. 130. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08 – dalje: ZOO) uputom jedna osoba, uputitelj (asignant), ovlašćuje drugu osobu, upućenika (asignata), da za njezin račun ispuni nešto određenoj trećoj osobi, primatelju upute (asignataru), a ovoga ovlašćuje da to ispunjenje primi u svoje ime.

13. Prema tome, stranke ugovora o asignaciji su asignant (tužitelj), asignat (1. tuženik) i asignatar (2. tuženik) pa su i 1. tuženik i 2. tuženik pasivno legitimirani u ovom predmetu.

14. Člankom 127. SZ-a propisano je da pravne radnje poduzete prije otvaranja stečajnoga postupka kojima se remeti ujednačeno namirenje stečajnih vjerovnika (oštećenje vjerovnika), odnosno kojima se pojedini stečajni vjerovnici stavljaju u povoljniji položaj (pogodovanje vjerovnika), stečajni upravitelj u ime stečajnoga dužnika i stečajni vjerovnici mogu pobijati u skladu s odredbama toga Zakona. Navedenom odredbom propisane su opće pretpostavke za pobijanje pravnih radnji koje moraju biti ispunjene neovisno o kojoj se vrsti poboynih pravnih radnji radilo, a koje pretpostavke mora dokazati tužitelj. Te pretpostavke su da je otvoren stečajni postupak; da je prije otvaranja stečajnog postupka poduzeta pravna radnja koja može biti predmetom pobijanja; da je radnja dovela do oštećenja ili pogodovanja vjerovnika i da se krajnji rezultat pobijanja mora očitovati u povećanju mogućnosti namirenja stečajnih vjerovnika.

15. Iz rješenja ovog suda St-338/12 utvrđeno je da je stečajni postupak nad tužiteljem otvoren 9. srpnja 2012., dok je pravna radnja poduzeta 11. travnja 2012. pa su prve dvije od navedenih općih pretpostavki ispunjenje.

16. Na temelju pregleda imovine i obveza tužitelja i popisa predmeta stečajne mase koje je sačinila stečajna upraviteljica tužitelja Alma Klepac u stečajnom postupku koji se vodi nad tužiteljem pod brojem St-338/12 sud je utvrdio da ukupna tržišna vrijednost stečajne mase tužitelja iznosi 77.282.634,13 kn, od čega je vrijednost nekretnina 66.172.134,13 kn, vrijednost pokretnina 5.000,00 kn i vrijednost potraživanja 11.105.500,00 kn, dok ukupan iznos utvrđenih tražbina stečajnih vjerovnika iznosi 203.705.235,21 kn, a tražbine pokrivenne razlučnim pravima iznose 94.108.103,65 kn. Sud je utvrdio vrijednost stečajne mase i iznos tražbina stečajnih i razlučnih vjerovnika na temelju ovih isprava jer 1. tuženik i 2. tuženik nisu osporavali vrijednost stečajne mase i iznos utvrđenih tražbina prema ispravama sačinjenim od stečajne upraviteljice u stečajnom postupku koji se vodi nad tužiteljem, a iz popisa predmeta stečajne mase vidljivo je da je tržišnu vrijednost nekretnina procijenio sudski vještak. Prema tome, iz navedenih isprava vidljivo je da stečajna masa nije dostatna za namirenje svih tražbina stečajnih vjerovnika s obzirom na to da iznos utvrđenih tražbina vjerovnika višestruko nadmašuje vrijednost stečajne mase.

17. S obzirom na to da vrijednost stečajne mase nije dostatna za namirenje svih utvrđenih tražbina stečajnih vjerovnika, to je ispunjena pretpostavka da se krajnji rezultat pobijanja očituje u povećanju mogućnosti namirenja stečajnih vjerovnika jer će pobijanjem pravne radnje u stečajnu masu biti vraćena imovinska korist koju je 2. tuženik stekao na temelju ugovora o asignaciji u iznosu od 751.190,27 kn, čime će vrijednost stečajne mase biti povećana. Također, s obzirom na to da je 2. tuženik na temelju predmetnog ugovora o asignaciji namirio svoju tražbinu prema tužitelju u iznosu od 751.190,27 kn to je sklapanjem navedenog ugovora došlo do pogodovanja 2. tuženiku kao vjerovniku tužitelja s obzirom na to da zbog nedostatnosti stečajne mase za namirenje svih stečajnih vjerovnika, 2. tuženik u stečajnom postupku kao stečajni vjerovnik ne bi mogao u cijelosti namiriti navedenu tražbinu. Dakle, 2. tuženik je na temelju ugovora o asignaciji u cijelosti namirio svoju tražbinu prema tužitelju u

iznosu od 751.190,27 kn, dok bi se u stečajnom postupku mogao namiriti samo u razmjernom iznosu zajedno s ostalim stečajnim vjerovnicima, tj. namirio bi se u manjem iznosu, a ne u cijelosti. Time je došlo do pogodovanja 2. tuženiku koji je za razliku od ostalih stečajnih vjerovnika svoju tražbinu prema tužitelju naplatio u cijelosti. Nadalje, 1. tuženik je umjesto plaćanja tužitelju taj iznos isplatio 2. tuženiku. Da nije sklopljen ugovor o asignaciji tada bi 1. tuženik platio iznos od 751.190,27 kn tužitelju radi namirenja potraživanja tužitelja prema 1. tuženiku pa bi taj novčani iznos u stečajnom postupku bio iskorišten za razmjerno namirenje tražbina svih stečajnih vjerovnika. Na temelju ugovora o asignaciji taj iznos služio je isključivo za namirenje tražbine 2. tuženika prema tužitelju pa je došlo kako do pogodovanja 2. tuženika kao jednog stečajnog vjerovnika, tako i do oštećenja ostalih stečajnih vjerovnika.

18. Slijedom navedenog, ispunjene su sve opće pretpostavke za pobijanje pravne radnje iz čl. 127. SZ-a.

19. Posebne pretpostavke za pobijanje razlikuju se ovisno o tome da li se radi o kongruentnom ili inkongruentnom namirenju. Kongruentno namirenje predstavlja pravnu radnju kojom se jednom stečajnom vjerovniku daje ili omogućava osiguranje ili namirenje na način i u vrijeme u skladu sa sadržajem njegova prava (čl. 128. st. 1. SZ-a), dok inkongruentno namirenje predstavlja pravnu radnju kojom se jednom stečajnom vjerovniku daje ili omogućava osiguranje ili namirenje koje on nije imao pravo zahtijevati ili nije imao pravo zahtijevati na taj način (čl. 129. st. 1. SZ-a).

20. Tužitelj koji tvrdi da se radi o inkongruentnom namirenju je dužan to dokazati u smislu odredbe čl. 219. st. 1. ZPP-a, odnosno tužitelj je dužan dokazati činjenicu da je pobijanom pravnom radnjom protivniku pobijanja dano namirenje koje on nije imao pravo zahtijevati na taj način prema sadržaju izvornog pravnog odnosa. U konkretnom slučaju 2. tuženik je namirio svoju tražbinu prema tužitelju na temelju ugovora o asignaciji od 11. travnja 2012., tj. na način da je tužitelj dao uputu 1. tuženiku da izvrši plaćanje 2. tuženiku te je 1. tuženik potom taj iznos platio 2. tuženiku. Tužitelj nije dokazao da je time 2. tuženiku dano namirenje na koje nije imao pravo prema ugovoru sklopljenom između tužitelja i 2. tuženika, a iz kojeg proizlazi predmetno potraživanje 2. tuženika jer se iz svih provedenih dokaza ne može se sa sigurnošću utvrditi da 2. tuženik nije imao pravo na namirenje tražbine asignacijom prema sadržaju osnovnog pravnog posla.

21. Stoga je primjenom pravila o teretu dokazivanja iz čl. 221.a ZPP-a sud zaključio da se radi o kongruentnom namirenju.

22. Prema odredbi čl. 128. st. 2. SZ-a pobojna je i pravna radnja kojom se jednom stečajnom vjerovniku daje ili omogućava osiguranje ili namirenje u skladu sa sadržajem njegova prava, ako je poduzeta nakon podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnoga postupka i ako je vjerovnik u vrijeme njenog poduzimanja znao za nesposobnost za plaćanje ili za prijedlog za otvaranje stečajnoga postupka.

23. Prema odredbi čl. 128. st. 3. SZ-a smatrat će se da je vjerovnik znao za nesposobnost za plaćanje ili za prijedlog za otvaranje stečajnoga postupka ako je znao ili je morao znati za okolnosti iz kojih se nužno moralo zaključiti da postoji nesposobnost za plaćanje ili da je podnesen prijedlog za otvaranje stečajnoga postupka.

24. Posebne pretpostavke pobijanja u smislu navedene odredbe su da je pravna radnja poduzeta nakon podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka, da je dužnik bio nesposoban za plaćanje u vrijeme poduzimanja radnje i da je vjerovnik (2. tuženik) u vrijeme poduzimanja radnje znao za nesposobnost za plaćanje ili za prijedlog za otvaranje stečajnog postupka.

25. Iz prijedloga za otvaranje stečajnog postupka proizlazi da je društvo Elektrocentar Petek d.o.o. podnijelo prijedlog Trgovačkom sudu u Zagrebu za otvaranje stečajnog postupka nad tužiteljem 8. ožujka 2012. pa je pobijani ugovor o asignaciji od 11. travnja 2012. sklopljen nakon podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka.

26. Iz potvrde Zagrebačke banke d.d. od 8. ožujka 2012. proizlazi da je tužitelj u razdoblju duljem od 60 dana prije izdavanja te potvrde imao evidentirane nepodmirene obveze, a s obzirom na to da je po prijedlogu Elektrocentar Petek d.o.o. otvoren stečajni postupak nad tužiteljem 9. srpnja 2012. vidljivo je da je u trenutku poduzimanje pobijane pravne radnje 11. travnja 2012. tužitelj bio nesposoban za plaćanje u smislu odredbe čl. 4. st. 6. SZ-a.

27. Iz kartice dobavljača tužitelja, iskaza zastupnika po zakonu 2. tuženika Rudolfa Biščana i svjedoka Stjepana Prekrtića sud je utvrdio da su tužitelj i 2. tuženik prije sklapanja pobijanog ugovora o asignaciji bili u višegodišnjem poslovnom odnosu. Zastupnik po zakonu 2. tuženika u iskazu od 9. ožujka 2016. iskazao je da je 2. tuženik poslovao s tužiteljem oko 12 godina, a svjedok Stjepan Prekrtić koji je vodio knjigovodstvo 2. tuženika iskazao je da je 2. tuženik bio u poslovnom odnosu s tužiteljem nekoliko godina. Iz kartice dobavljača tužitelja proizlazi da je 2. tuženik imao potraživanja prema tužitelju počevši od svibnja 2008. godine, koja su bila podmirivana do 31. ožujka 2011. kada je stanje bilo 0,00 kn. Nakon toga, u razdoblju duljem od godine dana tražbine 2. tuženika po velikom broju računa koje je 2. tuženik ispostavljao do 30. prosinca 2011. nisu podmirivane te su podmirene predmetnim ugovorom o asignaciji od 11. travnja 2012. Svjedok Stjepan Prekrtić iskazao je da je uplata za M-profil d.o.o. došla od kupca kojeg nisu imali u svom knjigovodstvu i da mu je zastupnik po zakonu 2. tuženika rekao da to knjiži kao cesiju. Iskazao je i da osim tog jednog slučaja ne sjeća se da bi bila bilo koja druga situacija u kojoj je netko drugi plaćao za M-profil d.o.o. Uzimajući u obzir da su tužitelj i 2. tuženik bili u višegodišnjem poslovnom odnosu, prema navodima zastupnika 2. tuženika iz njegovog iskaza više od 10 godina, da tužitelj u razdoblju od više od godine dana prije sklapanja ugovora o asignaciji nije podmirio 2. tuženiku tražbine po njegovim računima, u kojem razdoblju su se obveze tužitelja prema 2. tuženiku stalno povećavale, kao i da se radilo o velikom broju računa koji nisu podmireni sve do predmetnog ugovora o asignaciji, 2. tuženik je, postupajući s pažnjom dobrog gospodarstvenika, na temelju ovih okolnosti morao zaključiti da postoji nesposobnost tužitelja za plaćanje u vrijeme sklapanja ugovora o asignaciji pa se sukladno odredbi čl. 128. st. 3. SZ-a smatra da je 2. tuženik, kao vjerovnik, znao za nesposobnost za plaćanje. Dakle, 2. tuženik je na temelju višegodišnjeg poslovnog odnosa s tužiteljem prije sklapanja ugovora o asignaciji morao znati za okolnosti iz kojih je morao zaključiti da je tužitelj nesposoban za plaćanje.

28. Sud nije povjerovao iskazu svjedoka Zdravka Valeca da 2. tuženik nije znao da je podnesen prijedlog za otvaranje stečajnog postupka i za nesposobnost za plaćanje jer je ovaj svjedok, koji je u vrijeme sklapanja ugovora o asignaciji bio direktor tužitelja, imao isključivo poslovni odnos s tuženikom pa može iznositi samo svoje mišljenje o tome da li je 2. tuženik znao za nesposobnost za plaćanje, a ne može o tome imati neposredna saznanja.

29. Sud nije povjerovao iskazu zastupnika po zakonu 2. tuženika Rudolfa Biščana koji je iskazao da nije imao nikakvih saznanja da bi tužitelj bio nesposoban za plaćanje i da mu nije bila poznata financijska situacija tužitelja jer je taj iskaz nelogičan s obzirom na to da su tužitelj i 2. tuženik bili u višegodišnjem poslovnom odnosu, a iz kartice dobavljača proizlazi da se radilo o opsežnom poslovnom odnosu u kojem je 2. tuženik ispostavio veliki broj računa tužitelju. Dakle, tužitelj i 2. tuženik su godinama bili u stalnom poslovnom odnosu pa je nelogično da 2. tuženik nije znao ništa o financijskoj situaciji tužitelja, a posebice kada mu zadnjih godina dana tražbine nisu podmirene, već je sklopljen ugovor o asignaciji.

30. Svjedok Renato Ljubić nije imao neposrednih saznanja o tome je li 2. tuženik znao za nesposobnost tužitelja za plaćanje, već je iskazao da misli da 2. tuženik nije znao za nesposobnost za plaćanje. Dakle, ovaj svjedok iznosi svoje mišljenje, a nema neposredna saznanja o tome i ne sjeća se je li kao zaposlenik tužitelja komunicirao s 2. tuženikom.

31. Svjedoci Bojan Sruk i Jožica Golub nisu imali saznanja o činjenici je li 2. tuženik znao za nesposobnost tužitelja za plaćanje pa njihovi iskazi nisu važni za utvrđivanje odlučnih činjenica.

32. 1. tuženik je znao da je tužitelj nesposoban za plaćanje s obzirom na to da je tužitelj osnivač 1. tuženika, a Zdravko Valec je u vrijeme sklapanja ugovora o asignaciji bio direktor i tužitelja i 1. tuženika, te član 1. tuženika kako to proizlazi iz izvotka iz sudskog registra za tužitelja i 1. tuženika (list 54-61 spisa).

33. Slijedom navedenog, ispunjenje su sve opće i posebne pretpostavke za pobijanje predmetnog ugovora o asignaciji od 11. travnja 2012. iz čl. 127. SZ-a i čl. 128. st. 2. i 3. SZ-a pa je na temelju odredbe čl. 141. st. 5. SZ-a odlučno kao pod točkom I. izreke jer pobijana pravna radnja nema učinak prema stečajnoj masi.

34. Sukladno odredbi čl. 141. st. 5. SZ-a učinak pobijanja pravne radnje sastoji se i u obvezi protivne strane vratiti u stečajnu masu sve imovinske koristi stečene na osnovi pobijene radnje. Kako je 2. tuženik naplatio iznos od 751.190,27 kn na temelju pobijene pravne radnje, to je dužan navedeni iznos vratiti u stečajnu masu.

35. Tužitelj je uspio u parnici pa su mu tuženici dužni nadoknaditi parnične troškove sukladno odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a pri čemu su uzeti u obzir samo troškovi koji su bili potrebni radi vođenja parnice i odmjereni su prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15 – dalje: Tarifa) sukladno odredbi čl. 155. ZPP-a. O troškovima postupka odlučeno je u granicama zahtjeva konačno postavljenog u troškovniku sukladno odredbi čl. 2. ZPP-a.

36. Tužitelju je priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 7.520,00 kn prema Tbr. 7. t. 1. Tarife, podneska od 21. prosinca 2015. u iznosu od 7.520,00 kn prema Tbr. 8. t. 1. Tarife, podnesaka od 7. veljače 2014., 16. lipnja 2014. i 26. studenog 2019. u iznosu od 500,00 kn za svaki podnesak prema Tbr. 8. t. 3. Tarife, za ročišta od 15. siječnja 2016. i 18. ožujka 2021. u iznosu od 3.760,00 kn za svako ročište prema Tbr. 9. t. 2. Tarife jer se na tim ročištima raspravljalo samo o procesnim pitanjima, za ročišta od 9. ožujka 2016. i 29. travnja 2021. u iznosu od 7.520,00 kn za svako ročište prema Tbr. 9. t. 1. Tarife jer su se na tim ročištima izvodili dokazi, što ukupno iznosi 39.100,00 kn. Tužitelju je priznat i trošak PDV-a (25%) prema Tbr. 42. Tarife u iznosu od 9.775,00 kn i trošak pristojbe na tužbu u iznosu od 5.000,00 kn, što sveukupno iznosi 53.875,00 kn.

37. Tužitelju nije priznat trošak podneska od 24. veljače 2016. jer nije bio potreban radi vođenja parnice budući da njime samo navodi kako je doneseno rješenje o zaključenju stečajnog postupka nad 1. tuženikom, što nije odlučna činjenica, a nakon brisanja 1. tuženika iz sudskog registra do prekida postupka dolazi po samom zakonu, a ne na prijedlog tužitelja.

38. Tužitelju nije priznat trošak podnesaka od 16. ožujka 2016. i 31. ožujka 2016. jer nisu bili potrebni radi vođenja parnice budući da njima dostavlja adrese predloženih svjedoka, a tužitelj je već prilikom predlaganja svjedoka trebao navesti i njihove adrese, a ne u naknadu dva podneska dostavljati te adrese.

39. Tužitelju nije priznat trošak pristojbe na rješenje o pristojbi u iznosu od 100,00 kn sukladno odredbi čl. 156. st. 1. ZPP-a jer je taj trošak nastao njegovom krivnjom budući da nije platio pristojbu u trenutku podnošenja tužbe kada ta obveza dopijeva sukladno odredbi čl. 4. t. 1. Zakona o sudskim pristojbama, pa je moralo biti doneseno rješenje o pristojbi na koje se plaća dodatna pristojba od 100,00 kn.

Zagreb, 28. svibnja 2021.

Sudac
Goran Iskra

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od osam dana od dana kada se smatra da joj je dostava presude obavljena (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), odnosno u roku od 8 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), a podnosi se putem ovog suda u dva primjerka za sud i po jedan za svaku protivnu stranku.

DNA:

tužitelju po punomoćniku

1. tuženiku po punomoćniku

2. tuženiku po punomoćniku

Dokument je elektronički potpisan:
GORAN ISKRA

Vrijeme potpisivanja:
28-05-2021
13:33:27

DN:
C=HR
O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
2.5.4.97=#130D48523337333838313838373732
L=ZAGREB
S=ISKRA
G=GORAN
CN=GORAN ISKRA

Broj zapisa: eb2fb-7b97c

Kontrolni broj: 07119-ce441-86e0d

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=GORAN ISKRA, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.